

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπίσσωτος.

Ὁ μὴ ἀλειμμένος, ὁ μὴ κεχρισμένος διὰ πίσεως ἐνθ' ἄν.:
'Απίσσωτο καράβι Λεξ. Βυζ. 'Απίσσωτον ὁκοινὴν Κερασ.
'Απίσσωτον πουλούλ' (στενόμακρος πίθος) Κρώμν.

ἄπιστα ἐπίρρ. Πόντ. (Χαλδ.) κ. ἄ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.
Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἄπιστα.

1) Κατὰ τρόπον ἄπιστον, μὲ ἀπιστίαν, δολίως ἄγν. τόπ.
— Λεξ. Δημητρ.: 'Εγὼ τὸν εἶχα νοικοκύρι κι αὐτὸς μοῦ
φρέρθη ἄπιστα ἄγν. τόπ. 'Ας την, μὴν τὴν μελετᾷς καθόλου,
τοῦ φρέρθηκε ἄπιστα αὐτόθ. 2) Σφοδρῶς Χαλδ.: Πολλὰ
ἄπιστα ἐντῶκεν ἄτον (πολὺ σκληρῶς τὸν ἔδειρε). Ντ' ἄπιστα
τζαῖζ'! (φωνάζει).

ἀπίστευτα ἐπίρρ. ΚΠαλαμ. Τραγούδ. πατρ. 27 ΜΠο-
λυδούρ. ἐν Ἀνθολ. Ἡ' Αποστολίδ. 364 — Λεξ. Βάιγ. Δεξ.
Πρω. Δημητρ. ἀνεπίστευτα ΓΜαρκορ. Ποιητ. ἔργ. 39

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπίστευτος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Διὰ
τὸ ἀνεπίστευτα ἰδ. ἀ-στερητ. 1δ.

Κατὰ τρόπον ἀπίστευτον, ἀπιστεύτως ἐνθ' ἄν.: Ποιήμ.
Τόσο ἀνεπίστευτα μὲ μιᾶς ἢ θέλησι νικάει
ΓΜαρκορ. ἐνθ' ἄν.

κ' ἡ θάλασσα ἡ νεράιδα του, ἡ ἀγαπητικὴ του . . .
τὸν προίκισεν ἀπίστευτα μὲ ζόρη λγονταρήσα
(ζόρη = ζόρι, δύναμις) ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

"Ολα δικά μου ἦταν ἐδῶ μέσα κι ὅλα μοῦ λείψαν
κ' ἔμεινε τόσο ἀπίστευτα μοναχικὴ ἡ ψυχὴ μου
ΜΠολυδούρ. ἐνθ' ἄν.

ἀπίστευτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ.
Τραπ.) ἀπίστιφτους βόρ. ἰδιώμ. ἀνουπίστευτος Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀπίστευτος. Ὁ τύπ. ἀνουπίστευτος
ἐκ τοῦ ἀνεπίστευτος, ὁ ἐν Ἐρωφίλ. πρᾶξ. Α στ. 167 (ἐκδ.
ΚΣάθα σ. 302).

1) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ πιστευθῇ κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.
Οἶν. Σάντ. Τραπ.): 'Απίστευτο πρᾶμα - θᾶμα. 'Απίστευτα
λόγια. 'Απίστευτα εἶν' αὐτὰ ποῦ λές κοιν. Σὰν ἀνουπίστευτο
μοῦ φαίνεται 'γὰ νὰ ἐνῇ ἡ δουλειὰ 'φτὴ Ἀπύρανθ. 'Ατὸ ἐν'
ἀπίστευτον Οἶν. Τώρα πιστεύω τ' ἀπίστευτα Γ'Επαχτίτ. ἐν
Προπυλ. 1,267 || Ποιήμ.

Τῆς τέχνης θάματα, ὁμορφιᾶς ἀπίστευτες τοῦ κόσμου
ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωὴ 95. β) Ὁ ἀνάξιος ἐμπιστοσύνης
Πελοπν. (Καρ. Λακων.): Ἄσμ.

Τ' εἶναι Τοῦρκος, τ' εἶναι σκύλλος, τ' εἶν' ἀπίστευτος
Πελοπν. (Καρ.) 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ πιστεύων τι Κύθν.
— Λεξ. Δημητρ.: Λέανε γιὰ στοιχειά, ἐγὼ 'μουν ὅμως ἀπί-
στευτος Κύθν. Ἀπὸ φυσικοῦ του εἶναι ἀπίστευτος Λεξ. Δημητρ.

ἀπιστία ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) ἀπιστιὰ Κρήτ.
Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Χίος κ. ἄ. — Γέρ. Κολοκοτρών. 11 Γ'Επα-
χτίτ. ἐν Προπυλ. 1,261, ΔΛουκοπ. Ποιμεν. Ρούμελ. 101
— Λεξ. Βλαστ. 175, 179 Δημητρ. ἀπ'στιὰ Ἡπ. Στερελλ.
(Αἰτωλ. κ. ἄ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀπιστία.

1) Ἡ ἔλλειψις πίστεως, ἀνελικρίνεια, δολιότης κοιν.
καὶ Πόντ. (Οἶν.): Φέρεθηκε μὲ ἀπιστία. Μοῦ 'καμε ἀπιστία
καὶ μὲ βάρεσε κοιν. Μ' ἔφαῖ μὴ τ'ν ἀπ'στιὰ Αἰτωλ. Τοῦ
σῶλλ' πάει μ' ἀπ'στιὰ, τρώει κρυφὰ αὐτόθ. Ὁ λύκος καὶ τὸ
τσακάλι ἔχουν τοῖς πονηράδες τους καὶ ρίχνονται 'ς τὰ πρᾶ-
ματα μ' ἀπιστιὰ ΔΛουκόπ. ἐνθ' ἄν. Δὲν ἦτον νὰ παραδοθῇ,
ἀλλὰ νὰ μὲ σκοτώσῃ μὲ ἀπιστιὰ Γέρ. Κολοκοτρών. 11 Ἡθελαν
νὰ μᾶς πιάσουν μ' ἀπιστιὰ Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἄν. || Παροιμ. φρ.

'Απιστία, βρὲ Μανιάτες; | γράψετε μας γιὰ χωριᾶτες
(οἰκογένειά τις ἐγκεκλεισμένη ἐν πύργῳ ἀπὴντησεν εἰς

πρόσκλησιν τῶν Ἀράβων νὰ παραδοθῇ ὅτι παραδίδεται
μόνον εἰς τὸν ἀρχηγόν, τὸν ὅποιον παρουσιασθέντα ἐφό-
νευσαν) Πελοπν. (Λακων.) || Ἄσμ.

Μὴ δύχῃ καὶ μᾶς κάμουνε κιὰμμι' ἀπιστιὰ οἱ Φράγοι,
γιατὶ τὸ συνηθίζονε Θεὸ νὰ μὴ φοβοῦνται

Κρήτ. 2) Τὸ νὰ μὴ πιστεύῃ τις εἰς Θεόν, ἔλλειψις θρη-
σκευτικῆς πίστεως σύνθηθ.: Ἡ ἀπιστία του εἶναι ἄλλο πρᾶμα.

3) Ἐλλειψις πίστεως συζυγικῆς ἢ ἐρωτικῆς κοιν.: Τὸν
ἐπύκρνε ἡ ἀπιστία τῆς γυναίκας του. Τὴν ἄφηκε τὴ φίλη του
γιὰ τὴν ἀπιστία της κοιν. || Ἄσμ.

'Σ τοὺν ἄλλον κόσμον θὰ ζητῶ τῆς ἀπιστιᾶς σου λόγον
Ἡπ.

ἄπιστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν.
Οἶν. Σάντ. Χαλδ.) ἀπ'στους βόρ. ἰδιώμ. ἄκιστε Τσακων.
Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπιστος.

1) Ἐκεῖνος πρὸς τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ ἔχῃ
πίστιν, ἐμπιστοσύνην, πονηρός, δόλιος κοιν. καὶ Πόντ.
(Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Σάντ. Χαλδ.) Τσακων.:
'Απιστος ἄνθρωπος - φίλος. Ἀπιστο σκυλλὶ (κρυφίως ἐπι-
τιθέμενον). Οἱ Τοῦρκοι - οἱ Φράγοι εἶναι ἄπιστοι κοιν. Ἀπιστε,
μ' ἔκλεψες! Πελοπν. (Τριφυλ.) Ὁ κοῦε ὁ ἄκιστε (τὸ ἄπιστο
σκυλλὶ) Τσακων. Ἀκιστὴ θάσσα (θάλασσα) αὐτόθ. || Φρ.
Αὐτὸς εἶναι ἄπιστο σκυλλὶ σύνθηθ. β) Ὁ προδίδων τὴν
πίστιν συζυγικὴν ἢ ἐρωτικὴν κοιν. καὶ Πόντ. (Κρώμν. Χαλδ.
κ. ἄ.): Ἀπιστὴ γυναῖκα - φιλαινάδα κοιν. Ἀπιστος ἐν' 'ς σὸν
ἄντραν ἀτ'ς Χαλδ. || Ἄσμ.

Ἐλα, τρυγὸνα μ', μετ' ἐμέν, φά τὴ πουλλί' τὸ γάλαν,
ἂν 'κ' ἔρδεσαι, νέ ἄπιστε, ἐγὼ θὰ λέγω κι ἄλλα
(τρυγὸνα = ἡ ἀγαπωμένη κόρη) Κρώμν. 2) Ὁ μὴ πιστεύων,
δύσπιστος κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): Ὁ, τι νὰ σοῦ εἰπῶ, ἐσὺ
θὰ εἶσαι ἄπιστος Πελοπν. (Τριφυλ.) || Φρ. Εἶναι ἄπιστος
Θωμᾶς (λίαν δύσπιστος) κοιν. || Ἄσμ.

Ἀπιστε, πῶς ἐπέστηκες, κι ἄγριε, πῶς ἡμερώθης;
καί, κάστρο ἀπαράδοτο, καὶ πῶς ἐπαραδόθης;
(ἐκ μοιρολ.) Πελοπν. (Λακων.) 3) Ὁ μὴ πιστεύων εἰς
Θεόν, ὁ μὴ ἔχων θρησκευτικὴν πίστιν κοιν. καὶ Πόντ.
(Κερασ. Κοτύωρ. Χαλδ.): Δὲν πιστεύει σὲ Θεό, εἶναι ἄπιστος
κοιν. Πίστεψον ντὸ λέει τὸ βαγγέλιον καὶ νὰ μὴ εἶσαι ἄπιστος
Χαλδ. Ποῖσο τὴν εὐδὴ σ', ἀμὸν ἄπιστος μ' εὐτάς (κάνε τὴν
προσευχὴ σου, μὴν κάνης σὰν ἄπιστος) Κοτύωρ. Συνών.
ἄθεος 1, ἀντίθεος 1, ἀντίπιστος. β) Οὐσ., Τοῦρ-
κος (ὡς μὴ πιστεύων εἰς Χριστὸν) κοιν.: Οἱ ἄπιστοι κάνουν
τέτοια πρᾶματα. Πβ. ἀλλόπιστος, ἀντίχριστος 1 β,
γκεαούρης. 4) Ὁ παράδοξος διὰ ζωηρότητα, ἀταξίαν
κτ., ἰδίᾳ περὶ παιδίων Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Χαλδ.):
Ντ' ἄπιστος ἀρθωπος ἐν' Χαλδ. Ντ' ἄπιστον παιδὶν ἐν'
ἀοῦτο! αὐτόθ. Συνών. ἀπλαστος, ἀφώτιστος. 5)
'Εκπληκτικός, ὑπερβολικός, λίαν ἰσχυρὸς Πόντ. (Κερασ.
Χαλδ.): Ἀπιστον ὀφίδ' (ὑπερμέγεθες) Χαλδ. Ἀίκον ἄπιστον
φάεμαν ἄλλο 'κ' εἶδα! (τέτοιο ὑπερβολικὸ φαεῖ ἄλλοτε δὲν
εἶδα) αὐτόθ. Ἀπιστον καράβιν Κερασ. Σύρ' ρωθῶνιν ἄπιστον
(ροχαλίζει δυνατὰ) αὐτόθ. Συνών. ἀπλαστος, ἀφώτι-
στος. 6) Προσβλητικὸς Πόντ. (Κερασ.): Ἀπιστα λόγια.

ἀπιστῶ Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μάν. κ. ἄ.) κ. ἄ. — Λεξ. Βάιγ.
Περιδ. Δημητρ.

Τὸ ἀρχ. ἀπιστῶ.

1) Φέρομαι ἀπίστως πρὸς τινα, δολιεύομαι, προδίδω
ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Καημένε, σ' ἀπιστήσανε κι ἄδικα σὲ σκοτώσανε
(ἐκ μοιρολ.) Μάν.

'Ας εἶν' καλά, πολύχρονοι 'κείνοι ποῦ μ' ἀπιστήσανε,
ὁ Γμάνης ὁ Μαυροειδῆς μὲ τ' ἀπογέμι τοῦ Κατοῆ

